

Sygn. akt V U 2050/12

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 marca 2013 roku

Sąd Okręgowy w Białymstoku

V Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSA w SO Stanisław Stankiewicz

Protokolant: Bożena Radziusz

po rozpoznaniu w dniu 28 marca 2013 roku w Białymstoku

sprawy W. S.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi
w B.

o rentę z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy

na skutek odwołania W. S.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w B.

z dnia 24 października 2012 roku

Nr (...)

oddala odwołanie

Sygn. akt V U 2050/12

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. decyzją z dnia 24 października 2012 roku (nr (...)) wydaną na podstawie ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (t.j. Dz. U. z 2009 r., nr 167, poz. 1322 z późn. zm.) oraz ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U. z 2009 r. nr 153, poz. 1227) odmówił W. S. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy z dnia 9 lipca 2007r.

Organ rentowy uzasadniając decyzję wskazał, że w myśl wyżej wymienionych przepisów renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który wskutek wypadku przy pracy lub choroby zawodowej stał się niezdolny do pracy całkowicie lub częściowo. Natomiast orzeczeniem z dnia 19 października 2012 roku Komisja Lekarska Oddziału ZUS w B. niezdolności takiej nie stwierdziła, odmawiając przyznania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy z dnia 9 lipca 2007r.

W. S. nie zgodziła się z powyższą wskazaną decyzją, zakwestionowała ustalenia organu rentowego w przedmiocie swego stanu zdrowia i wniosła o przyznanie jej prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, która powstała w związku z wypadkiem dnia 9 lipca 2007 roku. Wskazała, że wcześniejsze upadki i urazy nóg – złamania i skręcenia, które

miały miejsce w 1992, 1993, 1997 i 2007 roku oraz związane z tym mikrourazy kręgosłupa doprowadziły do powstania choroby zwyrodnieniowej stawów i kręgosłupa. Podała, że na skutek upadku i silnego uderzenia o podłogę, co miało miejsce w 2007 roku stan jej zdrowia się pogorszył, spowodował wystąpienie różnorodnych zespołów chorobowych, które w efekcie uniemożliwiły jej podjęcie i wykonywanie pracy zawodowej. W. S. podniosła, iż prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy przysługuje bez względu na datę ujawnienia się niezdolności.

Wskazując na powyższe W. S. wniosła o przyznanie jej prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy z dnia 9 lipca 2007r.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych w odpowiedzi na odwołanie W. S. wnosił o oddalenie odwołania, podtrzymując argumentację zawartą w uzasadnieniu decyzji i wskazując na brak przesłanek z art. 6 ust. 1 pkt 6 ustawy o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych.

Sąd ustalił i zważył, co następuje:

Odwołanie nie jest zasadne i jako takie nie podlega uwzględnieniu.

Zgodnie z treścią art. 6 ust. 1 pkt 6 ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (t.j. Dz. U. z 2009 r., nr 167, poz. 1322 z późn. zm.) z tytułu wypadku przy pracy lub choroby zawodowej ubezpieczonemu, który stał się niezdolny do pracy wskutek wypadku przy pracy lub choroby zawodowej, przysługuje renta z tytułu niezdolności do pracy.

Na podstawie art. 17 ust. 2 tejże ustawy prawo do renty z tytułu niezdolności do pracy z tytułu ubezpieczenia wypadkowego, przysługują niezależnie od długości okresu ubezpieczenia wypadkowego oraz bez względu na datę powstania niezdolności do pracy spowodowanej wypadkiem przy pracy lub chorobą zawodową.

Stosownie do treści art. 12 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U. z 2009 r. nr 153, poz. 1227) niezdolną do pracy w rozumieniu tej ustawy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskaniem zdolności do pracy po przekwalifikowaniu. Za częściowo niezdolną do pracy, w myśl art. 12 ust. 3 wyżej wskazanej ustawy jest uważana osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnie z poziomem posiadanych kwalifikacji. Przy czym, stosownie do treści art. 13 wskazanej ustawy oceniając niezdolność do pracy oraz rokowania, co do odzyskania zdolności należy mieć na uwadze nie tylko możliwości wykonywania dotychczasowej pracy lub podjęcie innej pracy, ale także celowości przekwalifikowania zawodowego z uwagi na charakter dotychczasowej pracy oraz poziom wykształcenia, wiek, predyspozycje psychofizyczne ubezpieczonego (por. wyrok Sądu Najwyższego z 9.03.2001r. w sprawie II UKN 32/01, zamieszczony w OSNP 2002/20/502).

Artykuł 13 ust. 1 tejże ustawy stanowi, że do oceny stopnia niezdolności do pracy i przewidywanego okresu niezdolności do pracy oraz rokowania, co do odzyskania zdolności do pracy uwzględnia się następujące kryteria:

1. stopień naruszenia sprawności organizmu oraz możliwości przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji,
2. możliwość wykonywania dotychczasowej pracy lub podjęcia innej pracy oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne.

W rozpoznawanej sprawie kwestią sporną, mającą znaczenie dla jej rozstrzygnięcia była ocena stanu zdrowia wnioskodawczyni oraz ustalenie, czy wypadek przy pracy, jakiego doznała W. S. dnia 9 lipca 2007 roku mógł spowodować niezdolność do pracy w dacie złożenia wniosku, co w efekcie skutkowałoby przyznaniem prawa do renty, w myśl art. 6 ust. 1 pkt 6 w zw. z art. 17 ust. 1 cytowanej powyżej ustawy.

Poza sporem pozostawało to, że odwołująca W. S. dnia 9 lipca 2007 roku uległa wypadkowi przy pracy, na skutek którego doznała skręcenia stawu skokowego prawego (k. 18-19 akt ZUS) oraz to, że jest ona obecnie niezdolna do pracy (k. 28 ZUS).

Wnioskodawczyni W. S., lat 54, z zawodu pielęgniarka, w dniu wypadku była zatrudniona w (...) w B., jako pielęgniarka. Po wypadku w dniu 9 lipca 2007 roku do 5 października 2009 roku pozostawała bez zatrudnienia. Od dnia 5 października 2009 roku do dnia 30 kwietnia 2010 roku była zatrudniona, jako pracownik gospodarczy, zaś od dnia 29 kwietnia 2011 roku pozostaje bez zatrudnienia.

W celu wyjaśnienia, czy W. S. z powodu naruszenia sprawności organizmu utraciła zdolność do wykonywania jakiegokolwiek pracy lub czy w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji, Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego sądowego z zakresu ortopedii. Po zapoznaniu się z całością dokumentacji medycznej oraz przeprowadzeniu badania biegły u W. S. rozpoznał chorobę dyskową kręgosłupa lędźwiowego i szyjnego z istotnym ograniczeniem funkcji i stwierdził, że odwołująca jest całkowicie niezdolna do pracy od dnia 17 lipca 2012 roku do dnia 31 lipca 2013 roku bez związku z wypadkiem przy pracy, przy czym nie stwierdzono powstania częściowej niezdolności do pracy w okresie wcześniejszym (k. 50).

W uzasadnieniu swojego stanowiska biegły wskazał, że przeprowadzone badanie wykazało istotne dysfunkcje kręgosłupa lędźwiowego uzasadniające przyznanie całkowitej niezdolności do pracy, jednakże bez związku z wypadkiem przy pracy. Biegły podkreślił, że zebrana dokumentacja medyczna nie daje żadnych podstaw do opiniowania o częściowej niezdolności do pracy oraz do stwierdzenia, że podczas wypadku odwołująca doznała urazu kręgosłupa lędźwiowego. Biegły wskazał, że nasilające się z upływem czasu dolegliwości w obrębie kręgosłupa lędźwiowego W. S. stanowiły naturalny przebieg choroby dyskowej i wskazanie do przeprowadzenia w 2012 roku kolejnej operacji na tym samym poziomie, gdyż odwołująca przed wypadkiem w 2007 roku była leczona operacyjnie z powodu dyskopatii L4/L5. Biegły zaopiniował, że związane z wypadkiem w 2007 roku skręcenie stawu skokowego wygoiło się bez następstw i nie stanowi podstawy do ustalenia całkowitej niezdolności do pracy.

Sąd podzielił wnioski i ustalenia zawarte w opinii biegłego sądowego, jako fachowe i należycie uzasadnione oraz znajdujące potwierdzenie w załączonej do akt sprawy dokumentacji medycznej. Treść opinii biegłego sądowego nie została podważona przez odwołującą złożeniem nowych dowodów, bądź zastrzeżeń merytorycznych, mogących mieć znacznie w sprawie. Biegły odniósł się do schorzeń występujących u wnioskodawczyni przed wypadkiem, przeanalizował stopień doznanego uszczerbku i ocenił ich wpływ na zdolność do pracy.

Wprawdzie odwołująca w piśmie z dnia 1 lutego 2013 roku (k. 56-58) wskazywała na istnienie nieścisłości w przedmiotowej opinii, a następnie wnioskowała o dopuszczenie dowodu z ustnej uzupełniającej opinii biegłego sądowego i dopuszczenia dowodu z zeznań świadków, jednakże Sąd oddalił ten wniosek odwołującej. Zdaniem Sądu sporządzona opinia jest rzetelna, jasna, nie zawiera sprzeczności i w sposób wyczerpujący odpowiada na pytania Sądu, zaś okoliczności, na które mieliby zeznawać świadkowie są w niniejszej sprawie nieprzydatne.

Sąd Okręgowy stwierdził brak podstaw do dalszego prowadzenia postępowania dowodowego, a w szczególności dopuszczania dowodu z ustnej uzupełniającej opinii biegłego z zakresu ortopedii, bowiem, jak to wskazano powyżej przeprowadzenie tego dowodu uznano za zbędne dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy. Podkreślić należy, że biegły, który badał odwołującą jest specjalistą z zakresu chorób występujących u odwołującej, a przy wydaniu opinii analizował on stopień zaawansowania chorób i ich wpływ na możliwość wykonywania pracy, a także poziom jej kwalifikacji zawodowej.

Reasumując W. S. nie udowodniła, więc w przedmiotowej sprawie wystąpienia dowodów uzasadniających dalsze prowadzenie postępowania dowodowego, w tym potrzeby wydania ustnej uzupełniającej opinii przez biegłego.

W ocenie Sądu Okręgowego w kontekście powyższej opinii biegłego sądowego w zestawieniu z dokumentacją medyczną zgromadzoną w sprawie należało uznać, iż W. S. nie udowodniła, iż jest niezdolna do pracy w związku z wypadkiem z dnia 9 lipca 2007 roku.

W takiej sytuacji W. S. nie przysługuje renta z tytułu wypadku przy pracy, bowiem stwierdzona niezdolność do pracy nie jest skutkiem wypadku przy pracy w dniu 9 lipca 2007 roku.

Z przytoczonych powyżej powodów oraz na podstawie cytowanych przepisów Sąd oddalił odwołanie na mocy art.477¹⁴ § 1 k.p.c.